

A DÉL-ALFÖLD FÉRFI FEHÉRRUHÁI

A népi öltözködéssel foglalkozó szakirodalmunk minden esetben tárgyalja a férfi ruházat alapját, az *inget* és a *gatyát*. Adatait a levéltárakból, korabeli metszetekekről¹ és a hagyomány gyűjtéséből meríti, tárgyi bemutatást azonban alig ismerünk. A következőkben ezt a hiányosságot szeretnénk pótolni a Dél-Alföld vonatkozásában, amikor a szegedi és hódmezővásárhelyi múzeumokban őrzött férfi viseletből a hosszú derekú inget és a lábravalót mutatjuk be. A népi ruházkodás ezen darabjait a férfiak is, akár a nők az inget és pendelyt, eredetileg felsőruhának², majd fehérneműként használták.

„Viseletük az utóbbi időig a legegyszerűbb volt; a férfiak nyáron bő, bokáig érő gatyában, rövid, mellig érő derekú *bornyúszájú* ingben jártak, melyet dolog közben fel szoktak gyűrni;...” írja Török Károly 1867-ben az alföldi parasztok öltözetéről. A fehérruhát a férfiak köznap és ünnepnap egyaránt viselték, sőt, a fiatalabbja télen-nyáron gatyában járt, nadrágot csak az öregebbje hordott.³ A XIX. sz. elején még általános viselet volt a rövid derekú ing és az aránylag szűk gatyá, a század közepe táján ezeket lassan felváltotta a hosszú derekú ing és a bógatya. A gyári anyagok: a gyolcs és pamutvászon elterjedésével a ruha formája is megváltozott, bővebb, lobogósabb, redőzöttebb lett. Ekkor még, a leírások szerint is, a falusi ember öltözetében a fehér szín, a vászon színe az uralkodó. Később a kékposztó elterjedése mellett is sokáig megmaradt a fehér ruha mint nyári öltözet és hétköznapi munkaruha.⁴ A parasztság rétegződésével a szegényebb falusi és tanyai férfiak még az első világháború idején is viselték. Főleg a fiatalság, akik nyáron még a táncha is fehérben jártak.⁵

A szakirodalomban számontartott hosszú derekú *férfiing* típusokat,⁶ a bemutatásra kerülő négy darab vásárhelyi, apátfalvi és kiskunfélegyházi gyűjtésű ing képviseli. Ezek a darabok a női ingvállakhoz hasonlóan első pillantásra igen egyszerűeknek⁷ és egyformáknak látszanak. Csak beható vizsgálat során tapasztaljuk, hogy különféle módon mennyire kiaknázták az anyagban (fehér vászonban) rejlő lehetőségeket. A fő hangsúly a vászon redőzésén, fény-árnyék hatásán és a ruhadarab

¹ Pl. *Kresz Mária*: Magyar Parasztviselet 1820—1867 c. könyvében közzétett bőséges forrás és metszet anyag vidékünkre vonatkozó része.

² *Magyarország Képekben (1867)*: Török Károly: Magyar alföldi népszokások. V. Általános ösmertetés. 296 l.

³ Vö. *Zoltai Lajos*: A debreceni viselet a XVI—XVIII században Ethn. 1938. 86 l.

⁴ Vö. *Győrffy István*: A nagykun viselet a XVIII században Ethn. 1937. 125 l.

⁵ Tápéi és apátfalvi adatközlőim szerint a csizmát és lajbit csak a módosabbak viselték.

⁶ *Oroszáza Néprajza*: Fél Edit: Népviselet 447. l. és *Magyarország Néprajza* I. 345. l.

⁷ Lásd a Török Károly-tól idézett részt.

egyes részeinek díszítésén van. Mindezt a korabeli leírás így összegezi: „ez az öltözet valóban festőinek mondható”.⁸

Az inget és gatyát az asszonyok szabták varrták akár gyári anyagból, akár a magukszöttéből. Szabásuk egyazon elv alapján történt. Ezt igazolja az itt közölt 55. 67. l. leltárszámú ing szabásrajza (1. a. ábra). Azonnal szembetűnik, hogy milyen ügyesen használták fel a vászon teljes szélességét. Anyagkiesés szinte nincs is, mert az apró darabok szabásánál fennmaradó vászon, egy következő ing apró daradjait adja ki. Méreteik ezért ilyen ingadozók az általunk vizsgált ingeken is. Az eleje a hátával vállnál mindig egybeszabott. A vállak mentén kettőbe hajtott vászonból a vállszélességen felül maradó részt mind kivágták a nyak számára. A vállfoltok ráborítása után a nyakkivágástól a vállak felé még kb. 3 cm hosszan bevágták az anyagot. A bevágás mentén háromszög alakú dupla vászondarabkát csúsztattak a derék és a vállfolt közé, a vállfolt szélét minden esetben két sor díszítő tűzőöltéssel varrták le. A nyak ráncolásával a háromszög-betoldást is beráncolták, melyet a gallér rávarrásával rögzítettek. Így elkerülték az egyenes vállak és a kerek nyak találkozásának húzódását. Ez a háromszög-betoldás minden darabunkon szerepel. Adatközlőim többsége nem ismer erre külön kifejezést, egy részük a hónalj-betoldáshoz hasonlóan ezt is páhának nevezi. Az eleje közepét derékig függőlegesen, a derék mentén vízszintesen felvágták, hogy a mellrész lerakását és a derék beráncolását szabadon elvégezhessék. Összedolgozásuk elfedése szintén díszítésre adott lehetőséget: mely keskenyebb vagy szélesebb, sima vagy díszített pánttal történt. Amíg a derék bőssége a szabás folytán általában a vászonszélesség kétszerese, addig az ujjak bőssége egy vagy fél vászonszélesség. Az ujjakat a váll felett mindig ráncbaszedve erősítették a derék és a vállfolt közé, itt esetenként díszítést is alkalmaztak. Végeit csak a „bőujjú” *kézelősujjú ingek*en szedték ráncba és fogták kézelőbe, míg a bornyúszájú⁹ *lobogós ujjú ingek*ét szabadon hagyták. A hónalj alatt levő páha, mely kisebb vagy nagyobb négyzet alakú vászondarab és a karöltő bővítésére szolgál, elmaradhatatlan. Férfiingeken szembetűnő a szűk karöltő és a nagyon bő ujjak ellentéte. A közölt képeken igen jól látható, hogyan módosul ez a jellegzetesség a *lobogós ujjú* (I. t. 1—2.), és hogyan a *kézelős ujjú ingek*nél (4—5. ábra).

A leírt sémán belül szinte korlátlan lehetőség nyílik az ingek díszítésére. Különböző alakú gallérokkal („kerek, sarkos”), kézelőkkel találkozunk. A leghangsúlyosabb rész az ing eleje. A mellrész általában „lerakott”, ezek sűrűségéből, szélességéből, irányából is sok variációs lehetőség adódik, melyet az egyes daraboknál külön tárgyalunk. A vállfolt nagysága is különböző, a karöltőig érőtől a derékig erőig, a sima szélútól a zeg-zugosig (I. t. 3.). A gombok anyaga, formája, a gombolás sűrűsége is változó. Maga a kivitelezés is változatos, és bizonyos fokig díszítő erejű. A varráshoz használt fonalat az öltés nagyságát mindig a vászon minőségéhez szabják. A vékonyabb fonalagnál az öltések is megkisebbednek, szinte belevesznek az anyag szövésébe. A szélek díszítő varrása a tűzőöltés, melyek a szál meghúzásával mint gyögzsemek sorakoznak. Az ép széleket belülről éppen csak össze fogják, vagy keskenyen egymásra csúsztatják. A vágott széleket ráhajtott varrással rögzítik. Szegéseik keskenyek és bújtatott öltéssel készülnek.

A továbbiakban tárgyanként, az egységes formától való eltéréseken kívül a gyűjtés helyét és a méreteket ismertetjük.

1. 50.166.1. ltsz. Hódmezővásárhely (I. t. 1.). *Lobogós ujjú derekas ing*, galléros. Sárgás színű olcsó pamutvászonból készült. Vállfoltja aránnyal kicsi, sarkai elől-

⁸ Kresz Mária közlése i. m.-ben.

⁹ Lásd a dolgozat elején Török Károly-tól idézett részt.

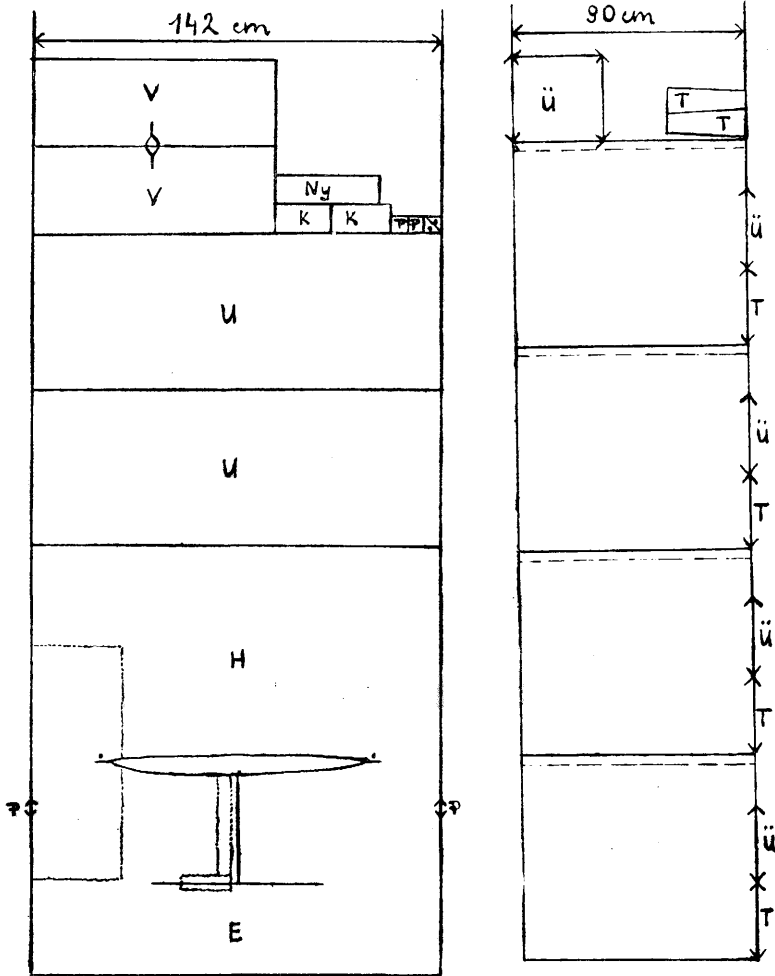
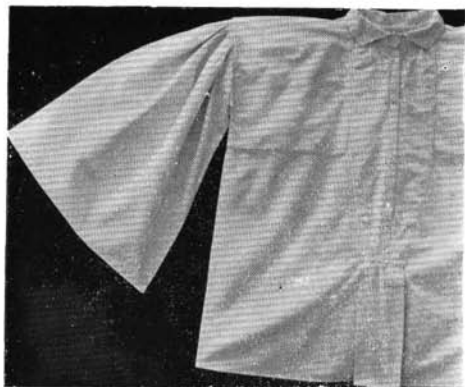
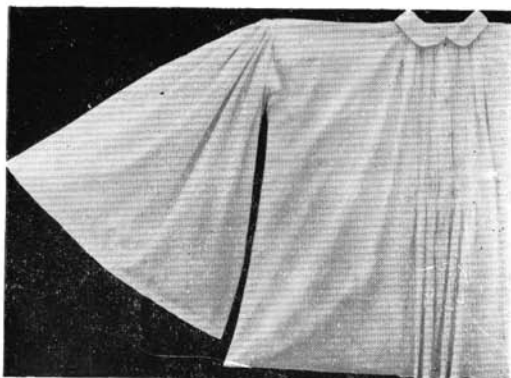

Abb. 1.a. ábra

1

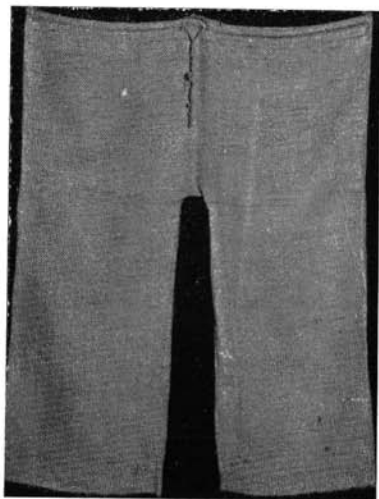
2

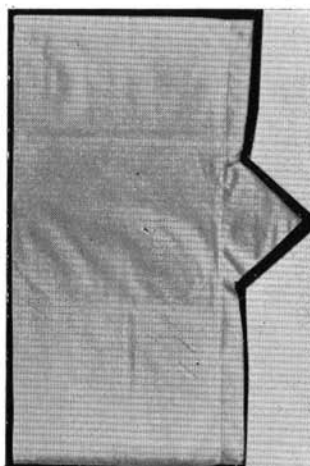
3

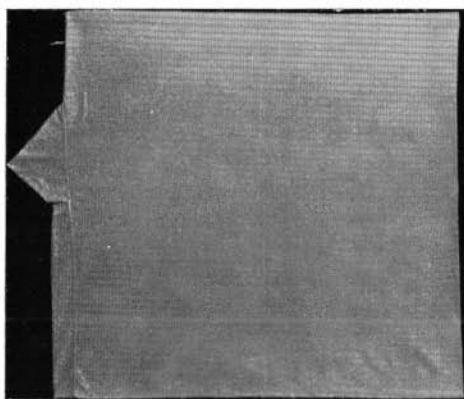
4

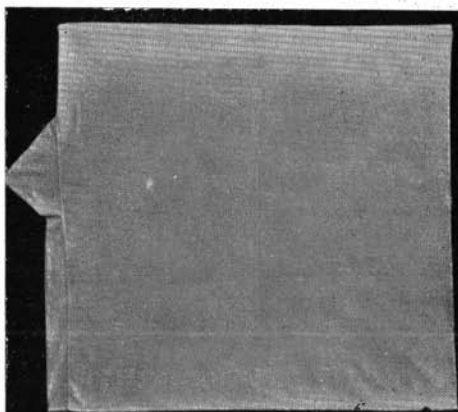
1

2

3

4

hátul levágottak, a szélén egy tűzőöltéses sor fut körül. A szokásos lerakás helyett ezt az inget egy kétrétű, a derék felé keskenyedő mellrész díszíti. A derék ráncolása helyett ingünkön négy ujjnyi széles, mély kettős hajtás találunk. A mellrész és a hajtás találkozásánál sima pánt fedi, szélét tűzőöltéssel varrták körül. Gallérja egybe-
szabott, csapott végű, szélén tűzőöltéses díszítő sor, ugyanevvel jelölték a nyakpánt és a gallér határát. Ujjai aránylag szűkek és rövidek, fél szélből készültek, bevarrásukat a vállaknál egy sor tűzőöltéssel díszítették. Ujja vége keskenyen szegett. Elején négy darab fehér porcelán gombbal zárul. Páhája kicsi, 3 cm-es. A vászon szélessége 86 cm. Ny(ak)b(őség): 39, d(erék)h(ossz): 65, d(erék)b(őség): 172, u(jja)h(ossza):46, ú(jja)b(őség): 80 cm.

2. 53.275.1. ltsz. Kiskunfélegyháza (I. t. 2.). *Lobogós ujjú*, derekas *ing*, galléros. Fehér gyolcsból készült. Vállfoltja majdnem derékig ér, sarkai legömbölyítettek, szélei tűzőöltéssel varrottak. A mellrészt díszítő hajtások a szokásostól eltérően a közép felé nyílnak, a középrészt és a két szélső szélesebb hajtást szálvonással keretezték. A lerakás és ráncolás találkozásánál a derékon tűzőöltéssel körülvarrt sima, keskeny pánt takarja. A gallér egy darabból szabott, lekerekített, csak egy tűzőöltéses sor jelzi a nyakpánt és a gallér határát, s a gallér szélén is tűzőöltés a dísz. Az ujjak a vállnál két sor tűzőöltéssel vannak levarrva, végeit 2 cm szélesen szálvonással szegték. Az ing elöl öt darab lencsenyi nagyságú fehér gyöngyházgombbal záródik. Páhája aránylag nagy, 8 cm-es. A gyolcs szélessége 104 cm. Nyb: 38, dh: 66, db: 208, uh: 57, ub: 104 cm.

3. 50.165.1. ltsz. Hódmezővásárhely (I. t. 3.). *Kézelős ujjú ing*, galléros. Fehér gyolcsból készült. Vállfoltja derékig ér, a szélek elöl zeg-zugosok, melyeket két sorban tűzőöltéssel varrtak le, a hátsó sarkok lekerekítettek és a tűzőöltés egysoros. Mellrésze középen szálvonásos, ettől jobbra és balra sűrűn lerakott, három hajtás és egy kettős hajtás váltakozik egymással. A mellrész és az alsó ráncolás találkozásánál a derékon a hullámosan elhelyezett pánt csak a hajtások középső részét takarja. Gallérja két részből szabott, sarkos gallér, szélén egy sor tűzőöltés. Ujjai a derékhoz képest szűkek, fél szélből készültek. Az ujjá bevarrását két egyenes és egy zeg-zug sor tűzőöltéssel varrták le. Végeit beráncolták és egy 5 cm széles kézelőbe fogva egy gombbal zárták. Az ing elöl nyolc darab fehér recés szélű porcelán gombbal záródik. Páhája aránylag nagy, 8 cm-es. A gyolcs szélessége: 148 cm. Nyb: 38, dh: 75, db: 296, uh: 55, ub: 74 cm.

4. 55.67.1. ltsz. Apátfalva (I. t. 4.). *Kézelős ujjú ing*, mely gallértalan, vagyis „csak alsó nyaka van”. Fehér gyolcsból készült. Vállfoltja derékig ér, „varrott vállal” (vállán fehérhímzés, háromszög alakban). Széleit tűzőöltéssel varrták. Mellrészét egyenletesen lerakták, a gombolást 5 cm széles fehérhímzés borítja. A lerakás és a ráncolás találkozásánál a derékon 3 cm széles, fehér, szövött díszű pánt takarja. Gallérját egyenes pánt képezi, a felső szélén fehérhímzés fut körül. Ujjai teljes szélből készültek, a váll bevarrását egy tűzőöltéses sorral rögzítették. Végeit beráncolták és 5 cm széles kézelőbe fogták, melynek alsó részét fehérhímzés díszíti. Eleje öt darab apró sárga fényű gyöngyházgombbal záródik. Páhája kicsike, 3,5 cm-es. A gyolcs szélessége 142 cm. Nyb: 36, dh: 73, db: 284, uh: 53, ub: 142 cm.

Ingeink hosszúsága 65—73 cm között van. Bőségük változó, a vászon szélességéhez igazodik. A bemutatott darabok közül csak egy képviseli a hétköznapi használatra készült ingeket (I. t. 1.). A többi finomabb, sokkal bővebb, ünneplő. A díszesebb, különleges gonddal készített darabok jegyinek lehettek, amint erre adataink is vannak. Ingeink begyűjtése az 1904—11 közötti időben történt, használati idejüket a XIX. sz. közepére tehetjük¹⁰. Ma is élő, idős adatközlőink elmondása

¹⁰ Az 53.275.1. ltsz. ing 1907-es leltárkönyvi bejegyzése: férfinag „jegying” 1859-ből.

szerint a „bőujjú ingek” ezen formái még az első világháború idején is megvoltak. Ingeiket hétköznapra otthon szőtt vászonból, ünnepre gyolcsból varrókkal varratták.

A férfingek tartozékai a *gatyák*. A munkába hordott lábravaló mindig vastagabb vászonból készült. Kevés adatunk van az ünneplőre használt, gyolcsból készült gatyákról. Ilyenek lehettek azok a ritka példányok, melyeket elvétele, a jegyingen kívül a mennyasszony ajándékozott a vőlegénynek¹¹. Díszítésükre azonban sokkal kevesebb lehetőség van, mint az ingekére. Ezt igyekeztek ellensúlyozni a felhasznált anyag mennyiségével. Az ünnepre való gatyát sokszor nyolc szélből készítették. A döntő jelleget itt a vastagabb vászon hosszanti, mély redői adják. Szabása ország-szerte egyforma¹², de bősége és hosszúsága változó (2—8 szél). A gatyá kiszabása és megvarrása sokkal egyszerűbb, mint az ingé, ezért minden asszony el tudta készíteni otthon. Az alföldön használatos fehér vászon gatyá, bő volt, féllábszárig ért, felül korcba, „ránkra szedődött”¹³.

A most bemutatásra kerülő lábravalók szárát teljesen egyenes darabból, egy vagy négy szélből szabták. Az 53.276.1. leltáriszámú gatyá szabásrajzán (1. b. ábra) is azonnal szembetűnik milyen gazdaságosan szabták fel a vásznat. A gatyához szükséges téglalapalakú vászondarabok a teljes szélből szabódtak, tehát vászon kiesés, az ingekéhez hasonlóan itt is csak az apró tartozékoknál (ülep, toldások) adódik. A lábszár belső oldalára felfelé keskenyedő, ülepig érő toldás került. Ezt a toldást nemcsak bővítés céljára használták. Így szebben lehetett a négszögletes ülepet a száraz közé, húzódás nélkül beállítani. Az ülep két csücskét minden esetben a toldás alá csúsztatták, a toldás szélét két sor tűzőöltéssel díszítették. Darabjaink egyikén, nemcsak a lábszáraknál, hanem fent, az eleje és hátulja közepén is megtaláljuk ezt a toldást. Ebben az esetben az ülepek mind a négy sarka alábújtatott. A korcot általában a jobb oldalára hajtott, 2 cm széles visszahajtással képezték ki, s a madzag befűzésére szolgáló nyílást többféleképpen oldották meg. A száraz végeit legtöbbször kirojtozták. Gyakran három rétegű rojtot alkalmaztak, ezt úgy érték el, hogy a száraz végéhez kétrét hajtott vászonszíkot fogtak. A dúsabb rojt a gatyá ráncait szebben kitarította. Ezt a 2—3 cm széles vászonszíkot szálvonalással rögzítették a szárazhoz, majd a három réteget tűzőöltéssel összevarrták, hogy a redőknél a vászon egyöntetűen forduljon.

Ezeket a szegedi, hódmezővásárhelyi és kiskunfélegyházi gyűjtésű lábravalókat a már bemutatott férfingekkel egyidőben viselték, ezt bizonyítja az 50.166 és 1687 leltáriszámú összetartozó ing és gatyá (I. t. 1.; II. t. 2.). Már említettük, hogy a hosszú derekú ing és bőgatyá elterjedését megelőzően kb. az 1830-as évek előtt még a szűk szárú gatyát is viselték az alföldi parasztok¹⁴. Ebből a ritka ruhadarabból, Csongrád megyében mindössze egyetlen példányt őriznek, mely szövésére és összeállítására nézve is sajátos. Lábravalóink leírását evvel a darabbal kezdjük.

1. 52.1487.1. ltsz. Kiskunfélegyháza (II. t. 1.). Fehéritetlen vastag kendervászonból készült *gatyá*. Érdekessége, hogy anyagát igen lazán a gatyá szabásmintájára szőtték meg. A gyér felvetést a vetülék sűrítésével ellensúlyozták. Varrás nélkülinek mondható, mert a két, formára szőtt lap (eleje-háta) szélein a vetülék fonál fordulásából adódó hurkokat saját fonalával fűzték össze. A korcot is szövés közben alakították ki, oly módon, hogy a láncszálakat ketté osztva két részben szőtték 2 cm

¹¹ Vö. *Zoltai Lajos* i. m. 87. 1.

¹² Lásd Magyarország Néprajza I. 346. 1. és *Vajkai Aurél*: Szentgál Bp. 1959 244. 1.-on közölt ing és gatyá szabásrajzokat.

¹³ *Kovács János*: Szeged és népe 209. 1.-on leírtakhoz hasonlóan.

¹⁴ Az 52.1387.1. ltsz. gatyá 1906-os leltárkönyvi bejegyzése: Félegyházi gyűjtés alkalmával adományul kapott tárgyak: szövött gatyá 1825-ből.

hosszan, majd újra egybefogták és keskenyen leszegtek tűzőöltéssel. Ebbe bújtatták a gatyá alapanyagából sodrott madzagot. Szárainak végét a láncszálakból kettesével összefogott, ritka, rövid rojtozás díszíti. D(erék)b(őség): 144, sz(ár)b(őség): 66, h(ossza): 95 cm.

2. 50.167.1. Itsz. Hódmezővásárhely (II. t. 2.). Ez a darabunk az 50.166.1. Itsz. inghez tartozik (I. t. 1.). Két szél sárgásszínű olcsó pamutvászonból készült. Eleje és hátulja közepén toldott, szárai pedig a belső összevarrásnál. Így 30 cm-es ülepének mind a négy sarkát a toldások alá csúszttatták, és két sor tűzőöltéssel varrták le. A bújtató jobboldalra hajtott, melyen a gépöltés két helyen csak látszólagos, itt fűzték be a madzagot. Szárait egyszerűen beszegték. A vászon szélessége 82 cm. Db: 346, szb: 173, h: 90 cm.

3. 59.7.2. Itsz. Szeged (II. t. 3.). Fehér pamutvászonból készült, a többitől eltérően keresztbe szabták, így a szárok 180 cm bősége egy darabból van, kivéve a toldást. 22 cm-es ülepének két sarkát a toldás alá csúszttatták, szélét két sor tűzőöltéssel aprón levarrták. A gatyá hosszát az anyag szélessége adja ki. Korcát a vászon jobboldalra hajtása mentén, szálvonással rögzítették. Ide került az ép szél. A bújtatón elől-hátul hosszúkas lyukat varrtak ki hurok öltéssel, a pertli befűzésére. Szárait másfél cm hosszú, három rétegű rojt zárja le, felette szálvonásos dísz. A vászon szélessége 90 cm. Db: 360, szb: 191, h: 87 cm.

4. 53.276.1. Kiskunfélegyháza (II. t. 4.) Negyedik darabunk négy szél fehér pamutvászonból készült. Szárai belől toldottak, 35 cm-es ülepének két sarkát a toldás alá csúszttatták, széleit pedig két sorban tűzőöltéssel levarrták. Derekan a két cm széles bújtató a jobboldalára van hajtva, ezen a tűzőöltés elől-hátul egy darabon csak látszólagos. Szárain másfél cm-es, három rétegű rojt van, melynek felső szélét szálvonás díszíti. A pamutvászon szélessége 90 cm. Db: 360, szb: 192, h: 78 cm.

Lábravalóink hossza 78—95 cm között van, bőségük igen változó. Varrásuknál nemcsak a fonal vastagságát, de az öltés nagyságát is a vászon minőségéhez igazították. A szélek díszítő varrása és az összevarrások az ingeknél leírt módon történtek.

Bemutatásunk alapján hű képet alkothatunk a dél-alföldi férfi viseletről. A könnyebb anyagú ingek puha ráncai a lábravalók mély, erőteljesebb redőivel egységes fehér tömböt alkotnak. Ezt a fehérséget szépen foglalja keretbe a fokozatosan elterjedő fekete kalap, egész hátú mellény és a csizma viselete. Amikor az asszonyok már rég alsós szoknyának használták pendelyüket és az ingváll egyrészt vagy egészét eltakarták a színes karton és selyem szoknyával, derékkel, akkor a férfiak még mindig szívesen öltöztek nyáron az ünnepélyes alkalmakra is a fehérruhába. A testi ruhát, inget-gatyát szombaton lerakták és vasárnap vettek tisztát. Az is előfordult, hogy három hétig hordták, volt, hogy egy alkalommal „bekeveredett”. A tanyai és falusi szegényparasztság férfainak fehérruhája átlag 2—3 öltözetből állott: „elég abból paraszt embernek hétköznapra kettő, egyik egyik héten, másik a másikon: ünnepre egy vagy kettő”. Így emlékeznek vissza öregjeink az 50 év előtti, legénykori öltözködésükre¹⁵.

Reméljük, hogy bemutatásunk nemcsak a szakemberek számára nyújt technikai és szerkezeti analízist a tárgyalt ruhadarabokról¹⁶. Igyekeztünk a Dél-Alföld férfi viseletéről eddig kialakult általános képet: a darabok egyedi megismertetésével, az árnyalati különbségek érzékeltetésével még élőbbé tenni.

Tésikné K. Márta

¹⁵ A gyűjtést Tápén, Apátfalván és Hódmezővásárhelyen végeztem.

¹⁶ A bemutatott tárgyakat szerző a szegedi Móra Ferenc Múzeum textilrestaurátor műhelyében restaurálta.

LEINWANDKLEIDER DER MÄNNER AUF DEM SÜD-ALFÖLD

Die Verfasserin will zur Volkstracht des Süd-Alföld, d. h. zur Beschreibung der aus Leinwand hergestellten Kleider der Männer auf Grund der in den Sammlungen der Museen des Komitates Csongrád Daten liefern.

In ihrer Arbeit beschreibt sie das Hemd und die breiten leinen Hosen (*gatyá*), welche Kleidungsstücke die Grundlage der Männertracht bilden. Im XIX. Jahrhundert dienten diese noch als Oberkleider, erst mit der Verbreitung des blauen Tuches sind sie zu Unterkleidern geworden. Auch in der Tradition hat sich die Erinnerung an den allgemeinen Gebrauch dieser Kleidungsstücke bewahrt. Die Stücke unserer Sammlung wurden um die Mitte des vorigen Jahrhunderts häuslich hergestellt, ihre Einsammlung vollzog sich fortlaufend seit 1904. Die behandelten Stücke stammen von den Gehöftebezirken des Komitates Csongrád, sie sind mit vollem Recht als klassische Vertreter der Männertracht sowohl in bezug auf ihr Material als auf ihre Herstellungsweise zu bezeichnen. Ihr Material ist häusliche Hanfleinwand, bzw. Baumwollzeug als Fabrikware und Leinware von verschiedener Dicke, Breite und Feinheit. Obgleich es von Kleidungsstücken ähnlicher Eigenart die Rede ist, weisen die vorgeführten acht Stücke abgesehen von der Angleichung an des Schema in ihrer Art in bezug auf Qualität, Zuschnitt, Abschluss und Verzierung auch individuelle Züge auf. Sie wurden mit einem die Dicke des Materials berücksichtigenden Faden genäht, die Handstiche der Naht sind ausserordentlich klein, fein und abwechslungsreich.

Der Aufsatz beschreibt nebst der Vorführung der allgemeinen Züge eingehend das Material, den Zuschnitt und die Ausmasse bei den 4 Hemden und 4 Leinwandhosen. Von diesen gehören zwei Hemden und eine Hose dem Museum von Hódmezővásárhely, die übrigen Stücke dem Museum von Szeged an.

Márta K. Tésik